

повертатися назад в облікову систему. Саме тому для забезпечення інтеграції по обміну даними необхідний ІТ-фахівець з боку підприємства.

4. Наявність затверджених (типових) маршрутів. Планування: дозволяє логістам-диспетчерам щоденно (щотижнево, щомісяця або сезонно) планувати (створювати) оптимальні маршрути та прораховувати кількість необхідного рухомого складу на них.

5. Проте слід пам'ятати, якщо на підприємстві роками використовуються затверджені маршрути, витрати стали «звичними» і немає бажання підлаштовуватись під зміни пасажиропотоків, то таку систему необхідно ломати.

6. Немає відповідальних. Для впровадження і запуску нових продуктів і рішень потрібен відповідальний фахівець, інакше запити втрачатимуться між різними відділами і менеджерами.

7. Недостатня кількість маршрутів. Якщо завдання складається з планування доставки пасажирів з точки А в точку В, логічно що логіст/диспетчер сформує і розрахує правильний маршрут завдяки інтелекту, інтуїції або за допомогою картографії вуличної мережі міста.

8. Відсутня мотивація у підлеглих знижувати витрати. Бажання керівництва підприємства заощадити і оптимізувати витрати не збігається з бажанням підлеглих.

Отже, розглянувши дані причини збільшення транспортних витрат, вважаємо, що саме побудова комплексної системи управління транспортним підприємством ліквідує дані слабкі місця на підприємстві і зможе виділити основні пріоритети його розвитку. В основу може буде покладена система глобального позиціонування.

МЕТОДИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ РЕСУРСОСБЕРЕЖЕНИЯ ОТРАСЛЕВОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Я. Н. ХАЙЛО, зам. ген. директора
*КП «Харьковводоканал»,
61013, г. Харьков, ул. Шевченко, 2
deresyana@ukr.net*

Проблема ресурсосбережения является неотъемлемой частью производственной и управленческой культуры предприятия, которая предполагает расчетливое, эффективное расходование ресурсов в ходе реализации производственной и коммерческой деятельности.

Потенциал ресурсосбережения предприятия находится в зависимости от двух категорий факторов в том числе применяемых технологий и инженерно-технического оснащения производства, а также принятой формы управления и организации процессов деятельности.

Возможности использования потенциала ресурсосбережения различаются по сферам деятельности (управления, производства и сбыта).

Наиболее плодотворной представляется реализация мероприятий по ресурсосбережению в сфере производства, связанных с совершенствованием технологических условий производства и обновлением технических средств, однако:

- ресурсосбережение основанное на оптимизации технологических параметров, режимов производства возможно в ограниченном диапазоне (в пределах технологических нормалей и производственных нормативов);

- ресурсосбережение основанное на замене морально устаревшего и физически изношенного оборудования на новое энергоэффективное (ресурсосберегающее) затрагивает комплекс вопросов по переоснащению производства и привлечению инвестиций, что накладывает особые финансовые требования и ограничения, сдерживающие развитие процесса ресурсосбережения.

В тоже время, значительный потенциал и наиболее рациональный и перспективный маневр в решении проблемы ресурсосбережения на предприятиях отрасли, сосредоточен в сферах управления предприятием и сбыта оказываемых услуг. Указанные сферы деятельности располагают неиспользованными резервами организационно-управленческих методов и приемов, гарантирующих достижение кардинальных результатов ресурсосбережения с минимальными финансовыми издержками.

Оценивая актуальную практику ресурсосбережения необходимо указать на ее локальный, импульсивный и несистемный характер, который объясняется, в частности, отсутствием методики регламентирующей положения процесса практического ресурсосбережения, в т.ч. в вопросах:

- определения направлений ресурсосбережения и характера применяемых мер;
- формализации показателей ресурсосбережения, метода их анализа и интерпретации результатов;
- определения формы и алгоритма контроля (мониторинга) показателей ресурсосбережения;
- организации процесса ресурсосбережения.

Разработка указанной методики создает предпосылку превращения практики проведения отдельных мероприятий по ресурсосбережению во вспомогательный процесс системы управления предприятием, смыслом, которого является проведение мониторинга состояния ресурсосбережения во всех сферах деятельности, выявление и оценку неэффективного использования корпоративных ресурсов, информационно-аналитическое обеспечение мероприятий по ресурсосбережению и управление ими.

Ориентировочная структура методики представляется следующей:

1. Характеристика процесса ресурсосбережения и предметов анализа;
2. Информационные источники процесса ресурсосбережения;
3. Практика регулярного контроля ресурсосбережения

- 3.1. Контроль ресурсосбережения при оценке финансового состояния и финансовых результатов деятельности предприятия;
- 3.2. Контроль ресурсосбережения по видам услуг;
- 3.3. Контроль ресурсосбережения по производственным комплексам и департаментам сферы управления;
- 3.4. Контроль ресурсосбережения по отдельным процессам деятельности предприятия;
4. Практика периодического контроля ресурсосбережения по отдельным целевым направлениям:
 - 4.1 Снижение ресурсоемкости производства и оказания услуг;
 - 4.2 Определение и оценка объективных угроз потери ресурсов;
 - 4.3 Выявление упускаемых возможностей ресурсосбережения;
 - 4.4 Анализ организационно-управленческих резервов ресурсосбережения;
5. Организационное моделирование процесса ресурсосбережения и его интеграция в систему управления отраслевого предприятия.

Изложенное выше указывает на целесообразность детальной разработки методики и моделирования процесса ресурсосбережения, что позволит превратить практику отдельных мероприятий в системную функцию управления, формализовать и внедрить процесс в организационно-управленческую среду и систему управления предприятием.

НОВІ ПРИНЦИПИ ВИЗНАЧЕННЯ ТРИВАЛОСТІ БУДІВНИЦТВА ПРИ КАЛЕНДАРНОМУ ПЛАНУВАННІ

Д. В. АЛТУХОВА, аспірант

*Київський національний університет будівництва і архітектури,
03680, Київ, Повітрофлотський проспект, 31
altuhova.daria@gmail.com*

У світовій практиці будівництва повсюдно відзначаються численні проблеми. Так, незважаючи на широке опрацювання питань календарного планування, застосування загальноприйнятих методів (у тому числі сітьового планування) не знімає у повному обсязі проблему несвоєчасності робіт і перевищення витрат на будівництво. Також, в числі недоліків відзначимо низьку продуктивність праці, простої робітників і техніки.

Відомий метод критичного ланцюга полягає в тому, що тривалості етапів проекту зменшуються на 50 %, а критичний ланцюг за допомогою буферів ресурсів захищається від невиконання строків. У цього методу були виявлені недоліки: керівник проекту, знаючи, що строки проекту штучно збільшені, дозволяє витрачати час даремно, і, в результаті, при виникненні проблеми, відбувається зрив строків виконання [1].

Будівництво характеризується підвищеною потребою у трудовитратах і тривалими строками реалізації проектів.